

Per un sindicalisme alternatiu

l'esquerd

www.cgtense.pangea.org • cgtense@cgtcatalunya.cat • DL 36887/92

Federació
d'Ensenyament
de CGT
de Catalunya
Via Laietana, 18,
Planta 9
08003 Barcelona
Tf. 932687825

octubre 13

3 setmanes de vaga indefinida a les Illes Balears.

Elements de reflexió

Després de tres setmanes de vaga, l'assemblea de docents decidia tornar a la feina per seguir la lluita. A l'assemblea, varen assistir representants d'uns 155 centres de Mallorca (d'un total de 200 i pocs). L'assemblea deixava en mans del comitè de vaga elegit el decidir com i quan retornar, després d'escoltar les altres assemblees. Els punts aconseguits en el procés de negociació han estat insuficients, veure detall a plataforma comparativa i negociació:

<https://docs.google.com/a/ara.cat/file/d/0B2QIIVh64MIFVHNkQmZ2cnFVXzA/edit?usp=sharing>

Però la lluita decidida dels docents balears aconsegueix un èxit decisiu, no només per ells sinó com a referència de lluita per a tothom i motiu reflexió:

- 1) la confiança del col·lectiu en organismes que es construeixen des de baix: l'assemblea de docents i el comitè de vaga elegit.
- 2) la convicció que cal una lluita decidida per intentar aturar els plans del Govern i arrossegar el suport del conjunt social. La vaga indefinida va fer possible la manifestació del 29 d'octubre, la més gran que es recorda.
- 3) La vaga de Ses Illes marca un abans i després del moviment i de la relació amb els sindicats.

Entrevistem a Marina Llobera, membre del Comitè de Vaga de l'Assemblea de Docents.

Com comença el moviment? Quines són les principals reivindicacions?

El germen de tot està en el curs 11/12: per l'abril va sortir el Reial Decret Llei de mesures urgents, i aquestes retallades es varen concretar a les Illes amb un decret autonòmic publicat l'1 de juny. En aquell moment, feia pocs mesos que havia sorgit la Plataforma Crida (una plataforma oberta a docents, alumnes, pares i qualsevol en defensa de l'educació pública de qualitat), amb un funcionament assembleari i que pretenia articular un moviment ampli de protesta i de mobilització per fer front a aquestes polítiques. Això va fer que als centres educatius es despertàs un poc de moviment, però com que aquesta plataforma agrupava col·lectius diversos feia un poc difícil que es pogués articular una organització de docents.

Va arribar el juny i, amb aquell decret, els ànims de tothom es van encendre i els sindicats amb representació al sector (STEI-i, UGT, CCOO i Anpe) varen convocar una assemblea oberta a tots els docents. Molts hi vàrem anar i la gent allà reunida demanava mesures contundents. Record que es va decidir fer una espècie de sondeig als centres i la idea de convocar una vaga de llarga durada pel principi de curs estava en moltes boques. Però no es va concretar res, va arribar l'estiu i, sense el dia a dia dels centres, tothom es va desmobilitzar.

Abans que comencés el nou curs (12/13) a les Meses Sectorials de negociació, els sindicats varen aconseguir que

la retallada de plantilla es reduís un poquet i supòs que ja es conformaren amb això: sobre un col·lectiu de 12000 docents la retallada havia de ser de 1000 i va acabar sent de 800. En fi, que va començar el curs amb normalitat, el que va fer que molta gent es desanimés encara més.

Però durant el curs passat (12/13) hi va haver una vaga general, dos dies puntuals en el sector educatiu només a Balears i una a nivell estatal i això va fer que els sindicats ens haguessin de convocar en alguna altra assemblea. Aquestes assemblees eren purament informatives però, molts dels que hi anàvem, trobàvem que havien de ser més freqüents i els assistents havien de poder participar més. Als ulls de molts de nosaltres (afiliats i no afiliats), els sindicats o els seus dirigents evidenciaven una manca total de visió, estratègia i desconeixement del propi col·lectiu.

A força d'insistir es va aconseguir arrabassar-los el compromís de convocar, com a mínim, assemblees amb certa periodicitat. El «problema» va ser que, en algun moment, els assistents varen començar a voler decidir i també a implicar-se en el funcionament de l'assemblea (ja que la moderació era caòtica, no hi havia ordre del dia ni previsió...).

Ja cap a finals de curs, el govern va aprovar el decret de Tractament Integrat de Llengües i va ser la gota que va fer vessar el tassó: no només pel fet que pretenia derogar el Decret de Mínims (decret que garantia que als centres educatius com a mínim la meitat de les hores lectives es fessin en català, i el màxim l'establí el projecte lingüístic

de cada centre), sinó també per la magnitud del disbarat pedagògic que suposava. L'oposició va ser des del primer moment molt àmplia (inclòs dins els sectors políticament més conservadors). Aleshores l'assemblea va començar a demanar una vaga indefinida.

I quina és la resposta dels sindicats majoritaris?

Anpe, des de la vaga estatal del maig (que ells no varen convocar), ja havia «caigut del cartell»; la reacció de la resta (STEI, UGT, CCOO) va ser la d'intentar refredar. Primer varen dir que això no podia funcionar, que no hi havia prou gent disposada a secundar-la... i tots els obstacles i impediments que se'ls varen ocórrer.

Es va fer una espècie d'enquesta per centres i dels aproximadament 100 que varen respondre hi havia una mitjana d'un 40% de docents disposats a fer-la. La diferència entre la visió dels sindicats i la dels més decidits estava en què els sindicats trobaven que les xifres eren insuficients i que havíem de tenir més dades, i els partidaris de la vaga trobàvem que com a mostreig inicial (sense haver fet ni propaganda ni res) era molt encoratjador i que si ens posàvem a fer feina en la iniciativa el final de curs i l'estiu, pel setembre la xifra de vaguistes s'hauria incrementat.

El problema era que pensàvem que necessitàvem els sindicats per convocar la vaga. I com que ells no volien fer-ho, no varen voler convocar una altra vegada l'assemblea.

Què feu aleshores?

Aleshores vàrem començar a autoconvocar-nos (assemblees que no tenien cap validesa administrativament parlant, però que sí que ens servien per autoorganitzar-nos). I vàrem començar a revisar legislació i varem veure que hi havia una mínima possibilitat de convocar la vaga com a assemblea de treballadors, tot i que no trobàvem cap precedent. La via era fer una assemblea per sotmetre a votació entre tot el col·lectiu la convocatòria de la vaga i que guanyés el «sí» per majoria simple. L'obstacle principal era que perquè aquesta assemblea fos vàlida, havia de ser convocada de forma reglamentària. La manera més fàcil i ràpida era que un sindicat o la Junta de Personal Docent ho fes. Gairebé dos-cents treballadors vàrem fer una reunió i vàrem firmar una petició a la Junta de Personal Docent per a que ens convocàs una assemblea per poder votar la proposta. No ho varen fer. Així que vàrem posar en marxa l'altra possibilitat (i única) que teníem per fer-ho: convocar-la directament als treballadors en un número no inferior al 40% del col·lectiu. Això implicava arrebregar més de 4000 signatures, cosa molt difícil, i més en ple estiu. Però entre dia 2 i 3 de setembre les vàrem aconseguir, dia 4 vàrem fer l'assemblea de votació i dia 5 la vàrem convocar.

Alguns sindicats (STEI i CCOO) per no quedar enrere quan ja es veia clar que podia ser un èxit, també la convocaren. I amb posterioritat, UGT i Anpe s'hi varen adherir.

Quina ha estat la reacció de les famílies al vostre moviment?

Tot i que no en fèiem comptes, s'han posat de part nostra. Han entès que la vaga no la fem tant per nosaltres com per a tothom, i els ha convençut que no hi hagi reivindicacions salarials dins la plataforma reivindicativa. I han volgut assumir la seva part. Les associacions de mares i pares han estat dinamitzant i mobilitzant pobles i barriades, i s'han implicat en la recollida de fons per la caixa de resistència i en la vaga mateixa, organitzant dies «d'aules buides» per poder mantenir la vaga i donar un respir econòmic al professorat.

Com funciona el comitè de vaga i la presa de decisions?

El comitè de vaga de l'assemblea funciona igual que l'assemblea: decidint de forma prioritària per consens, i si no és possible, cercant una majoria ampla. Aquest funcionament és el que ens ha permès agrupar un col·lectiu divers pel que fa a tipologia (funcionaris, interins, primària, secundària, adults, idiomes...) com pel que fa a ideologia. De fet, ideològicament els integrants som tan diversos que a vegades em resulta increïble que ens entenguem.

Com aconseguíu que la Conselleria accepti reunir-se amb el comitè de vaga/ o representants de l'assemblea?

Perquè no li ha quedat més nassos. Perquè nosaltres som convocants legals de la vaga (tot i que fa setmanes que intenten trobar la forma de declarar la nostra vaga il·legal i ens demanen tots els papers que se'ls hi ocorren) i clar, si no poden dir que la nostra vaga és il·legal ens han de convocar per força. També podrien haver convocat només el comitè de vaga dels sindicats però el govern sap que el poder de convocatòria el tenim nosaltres i que no li serviria de res pactar amb els sindicats sense l'assemblea.

Quina relació en feu de lleis com el TIL amb altres com la LOMCE?

Hi ha la mateixa lògica per darrera: mercantilista, espanyolitzadora.

Quina valoració feu de la lluita fins ara i quina crida faríeu als docents d'altres indrets que han seguit la vostra lluita?

Molt positiva. Hem partit de la derrota més absoluta com a col·lectiu i ara ens sentim forts, units, reconeguts socialment.

A autoorganitzar-se si els seus sindicats estan adormits i a emprendre mesures contundents i de forma coordinada.

13 d'octubre 2013